

ה"ט 8252/06/17 - שחר עזרא נגד ערן מישורים

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ט 8252-06-17 עזרא נ' מישורים
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני
בפני כבוד השופטת כרמית בן אליעזר
מבקש שחר עזרא
נגד
משיב ערן מישורים

החלטה

1. בפניי בקשת המבקש ליתן צו מניעת הטרדה מאיימת כנגד המשיב.

עפ"י הנטען בבקשה, המבקש הוא בעל מוסך לאופנועים, אשר המשיב תיקן אצלו את אופנועו. המבקש טוען, כי החל מיום 2.6.17, החל המשיב במתקפה חסרת רסן שכללה פרסומים רבים ובוטים נגד המשיב, בעיקר ברשת הפייסבוק, בפוסט שפרסם על גבי דף הפייסבוק העסקי של מוסך המבקש ובאתרים נוספים, וכן במסרונים והודעות וואטסאפ ששלח ללקוחות המבקש, כאשר במסגרת הפרסומים הטיח במבקש האשמות בוטות בדבר רמתו המקצועית, ואף ייחס לו כוונת זדון וסיכון חיי אדם בשל טיפולים לא בטיחותיים באופנועים המגיעים לטיפולו.

עוד טען המבקש, כי ניסיונות לשוחח עם המשיב עלו בתוהו, שכן המשיב קילל והשמיץ את המבקש גם בשיחת טלפון, ואף נטען כי ניהל שיחות טלפון עם קרובת משפחה של המבקש וחלק מלקוחותיו, והשמיץ באזניהם את המבקש.

המבקש טוען, כי פרסומים אלו פוגעים באופן קשה וחמור בשמו הטוב של המבקש ובשלווה חיו, ולפיכך הם עולים כדי הטרדה מאיימת כמשמעותה בחוק.

לפיכך, התבקשתי ליתן צו האוסר על המשיב להטריד את המבקש וליצור עימו קשר בכל דרך שהיא, לרבות באמצעות מתקן בזק.

המבקש הגיש שורה של פרסומים שבוצעו ע"י המשיב, אשר המרכזי בהם הוא פוסט בפייסבוק, אשר פורסם בדף הפייסבוק העסקי של המבקש, וזו לשונו (הטעויות במקור):

"אם היה אפשר ההייתי רושם מינוס 5 בדירוג

מוסך פח אשפה שמנוהל על ידי בנאדם שכול כך לקוי וגרוע מקצועית עד רמת

הבורג

שחר עזרא!!!! בכבודו ובעצמו פח זבל של מכונאי
אלוהים יעזור למי שנותן לו אופנוע ביד
הפודיום...? אפילו בורג של הפודיום לא ההייתי נותן לך להבריג מקסימום להוציא
מוסך מדרכה היה מתבייש בדרך שאתה עובד"

על פי המסמכים שהוגשו ע"י המבקש, פוסט זה פורסם בהזדמנויות רבות ובפורומים שונים, וגם לאחר שהוסר
מדף הפייסבוק של המבקש, שב המשיב ופרסמו. בנוסף, הוצגו פרסומים נוספים שביצע המשיב, לרבות בקבוצת
פשפושק-רכב, ובקבוצת מועדון האופנועים הישראלי, שם כתב המשיב:

"הפודיום!! המוסך הכי פח במדינת ישראל!!
רוצחים עם תעודה"

המבקש אף הציג מסרונים אותם שלח המשיב לפני הטענה ללקוחות שונים של המבקש, ובהם השמיץ את
המבקש ואת טיפולו המקצועי באופנוע, ואף טען כי המבקש מחבל באופנועים בזדון על מנת שלקוחותיו יאלצו
לחזור אליו במהרה ותיווצר לו עבודה נוספת.

2. במעמד הדיון שהתקיים ביום 5.6.17 נעתרתי לבקשה במעמד צד אחד, וביום 14.6.17 התקיים דיון
במעמד שני הצדדים.

3. במעמד הדיון שהתקיים במעמד שני הצדדים, אישר המשיב כי אכן ביצע את הפרסומים בפייסבוק, כאשר
לדבריו פרסם בין 5-10 פוסטים שונים. המשיב אישר כי לגבי הפוסט המרכזי "הרבה פעמים שכפלתי בהרבה
מקומות שיראו את זה יותר אנשים ויגיעו אליו. ובינו מי האדם שיגיעו אליו למוסך".

המשיב הדגיש, כי ביקש לעורר דיון ציבורי לאור התנהלותו הקלוקלת של המבקש, והוסיף כי הוא מבין שאסור לו
לקלל או לאיים על המשיב, אך כל שעשה לדבריו זה לעורר דיון ציבורי.

המשיב עמד על כך שלא התקשר למבקש או לבת משפחתו, ואף לא לאף אחד מלקוחותיו, אלא שאלו הם
שפנו אליו בעקבות הפרסומים שביצע.

המשיב הדגיש כי "הסיפור שהיה בינינו לא נגמר" והבהיר כי ככל שלא יאסר עליו הדבר, הוא מתכוון להוסיף
ולבצע פרסומים, ואף לפנות לגורמים שונים לרבות רשות המיסים ואיגוד המוסכים, ולהביא לידיעתם את
התנהלותו הקלוקלת של המבקש לטענתו.

4. אציין, כי גם בפרסומים שבוצעו מטעמו שב המשיב והדגיש את כוונותיו לחזור על הפרסומים ועל העיסוק
בעניינו של המבקש ולא להרפות ממנו.

כך, בפרסום שביצע המשיב ביום 2.6.17 בשעה 09:54 בבוקר, כפי הנראה בעקבות ניסיונו של המבקש להסיר

את הפוסט המכפיש, הבהיר המשיב:

"מוחק לי את התגובות אל תדאג אתה עוד תכיר אותי טוב על מה שעשית אני ישב עלייך ימים ולילות זמן לא חסר. וגם כסף:")

בנוסף, במענה לאדם אחר, אשר העיר למשיב כי תגובתו מוגזמת, כתב המשיב:

"מי שמזלזל בי ובחיים שלי ישלם בחזרה בישראל עכשיו תאכל".

כל התכתובות הללו מופיעות באתר הפייסבוק העסקי של המבקש וגלויות לעיני כל המבקר בו.

בקבוצה אחרת של בעלי אופנועים פרסם המשיב את הפוסט וכתב:

"מי עוד עבר בעיות אחרי שהוא עבר את מוסך הפודיום ושחר עזרא? אני לאחרונה מקבל בגלל הפרסומים הרבה פניות יש פה מכונאי מסוכן לחיי אדם"

ובהמשך, לאחר שפירט את מה שעשה לו המבקש, לטענתו, הוסיף:

"ויש עוד ועוד שאנשים עכשיו התחילו לשלוח ולדבר איתי אני אוסף לו תביעה לאיגוד המוסכים"

דין והכרעה

5. סעיף 4(א) לחוק מניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב - 2001 (להלן גם: "החוק") קובע כדלקמן:

"נוכח בית המשפט כי אדם נקט הטרדה מאיימת, רשאי הוא להורות לאותו אדם בצו להימנע מעשות מעשה מן המעשים המפורטים בסעיף 5(א)(1) עד (4). ואם נוכח כי ההטרדה המאיימת נעשתה בנסיבות שבהן יש חשש לפגיעה ממשית בשלוות חייו של אדם אחר או להמשך פגיעה כאמור, רשאי הוא להורות לאותו אדם בצו גם להימנע מעשות מעשה מן המעשים המפורטים בסעיף 5(א)(5) ו - (6)".

הציוויים אותם מוסמך ביהמ"ש לכלול במסגרת צו הטרדה מאיימת (כולם או חלקם) מפורטים כאמור בסעיף 5(א) לחוק כדלקמן:

מיום 9.12.2010

תיקון מס' 2

עמוד 3

ס"ח תשע"א מס' 2264 מיום 9.12.2010 עמ' 85 (ה"ח 507)

(4) פקיד סעד עובד סוציאלי שהתמנה על פי חוק הנוער (טיפול והשגחה).

"5. (א) צו מניעת הטרדה מאיימת יאסור, בכפוף להוראות סעיף 4,

על הפוגע לעשות את אלה, כולם או מקצתם, ויכול שיסויג בתנאים:

- (1) להטריד את הנפגע, בכל דרך ובכל מקום;
 - (2) לאיים על הנפגע;
 - (3) לבלוש אחר הנפגע, לארוב לו, להתחקות אחר תנועותיו או מעשיו, או לפגוע בפרטיותו בכל דרך אחרת;
 - (4) ליצור עם הנפגע כל קשר בעל פה, בכתב, או בכל אמצעי אחר;
 - (5) להימצא במרחק מסוים מדירת מגוריו, מרכבו, ממקום עבודתו או ממקום לימודיו של הנפגע או ממקום אחר שהנפגע נוהג להימצא בו בקביעות;
 - (6) לשאת או להחזיק נשק, לרבות נשק שניתן לו מטעם רשות ביטחון או רשות אחרת מרשויות המדינה;
- והכל בין כלפי הנפגע ובין כלפי אדם אחר הקרוב לו, בין במפורש ובין במשתמע, בין במישרין ובין בעקיפין".

6. סעיף 2 לחוק מגדיר הטרדה מאיימת כדלקמן:

"הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איומים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו".

בסעיף 2(ב) לחוק מובאות מספר התנהגויות העלולות להוות הטרדה מאיימת, כדלקמן:

"(ב) בלי לגרוע מהוראות סעיף קטן (א), הטרדה מאיימת כלפי אדם יכול שתהא, בין השאר, באחד מאלה:

- (1) בבילוש, במארב או בהתחקות אחר תנועותיו או מעשיו, או בפגיעה בפרטיותו בכל דרך אחרת;
- (2) בנקיטת איומים בפגיעה בו או במאיים עצמו;
- (3) ביצירת קשר עמו בעל פה, בכתב או בכל אמצעי אחר;
- (4) בפגיעה ברכושו, בשמו הטוב, או בחופש התנועה שלו;
- (5) בעיסוק בשמירה בבית משותף בניגוד להוראות לפי חוק הגבלת שירותי שמירה בבתים משותפים, התשס"ט-2008".

כמאמר סעיף 1 לחוק, מטרתו היא להגן על אדם מפני פגיעה בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו, בידי

אדם אחר שנקט נגדו הטרדה מאיימת או שפגע בגופו.

כעולה מן ההגדרה שצוטטה לעיל, לא כל "הטרדה" מהווה "הטרדה מאיימת", אלא שיש להיווכח כי מתקיימות נסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בו. לשון אחר, החשש לחזרתיות ההתנהגות המטרידה הוא שהופך הטרדה סתם ל"הטרדה מאיימת" (ראו והשוו, למשל, הט (קר) 43373/12/15 **בלס רביב נ' לייבל** (30.12.15)). עוד נקבע בפסיקה, כי המבחן הוא, בעיקרו של דבר, מבחן אובייקטיבי (ראו, למשל, הט (תא) 4381/04/12 **קרן גמלאות של עורכי דין בישראל בע"מ נ' עו"ד זהר גרינברג** (23.4.12)).

עיון בהיסטוריה החקיקתית של החוק ובדברי ההסבר להצעת החוק מעלה, כי ברקע חקיקת החוק, עמד הרצון למנוע תופעה של הטרדה מאיימת, בעיקר כזו של נשים ע"י בני זוגן לשעבר (תופעה המכונה "stalking"). יחד עם זאת, החוק הוא כמובן כללי ותחולתו רחבה יותר וחלה במגוון מערכות יחסים. מכל מקום, נראה כי בבואנו לקבוע את גבולות תחולתו של החוק, יש ליתן את הדעת לתכליתו של החוק, כפי שהיא משתקפת גם בהיסטוריה החקיקתית שלו (ראו, למשל, בר"ע 179/04 (ים) **נס שובל נ' מרים ניסים** (10.8.04); תא (פת) 3532/02 **שגיב נ' עזרא** (12.8.02)).

7. פועל יוצא של האמור עד כה, כי המחוקק הסמיך את בית המשפט ליתן צו מניעת הטרדה מאיימת, בקשת רחבה של מקרים בהם הוטרד הנפגע, גם אם לא כללה ההטרדה איומים של ממש, ובלבד שמנסיבות העניין ניתן ללמוד, באופן אובייקטיבי, כי קיים חשש להמשך פגיעה בשלוות חייו של הנפגע, בפרטיותו או בחירותו.

8. השאלה, האם לאור לשונו של החוק ותכליתו יש לעשות בו שימוש בענייננו היא שאלה מורכבת, המעוררת קשיים לא מעטים.

כלל לא ברור כי הטרדת אדם באמצעות פרסומים מכפישים, אשר אינם מופנים במישרין אליו, עשויה להיחשב כ"הטרדה מאיימת" הבאה בגדרי תחולתו של החוק.

מחד, עפ"י לשונו של החוק מוגדרת "הטרדה מאיימת" בצורה רחבה אשר בהחלט יכולה לכלול הטרדה באמצעות פרסומים משמיצים ומכפישים.

נראה, כי לא יכולה להיות מחלוקת, כי התנהלותו של המשיב כמפורט לעיל מטרידה את המבקש ופוגעת בשלוות חייו, בפרטיותו ובשמו הטוב. הפסיקה פירשה את הדרישה לפגיעה בשלוות חייו של הנפגע, ככוללת אירועים אשר יש בהם כדי לייצר תחושות מתח וחרדה וכדי לפגוע בשגרת החיים התקינה (ראו בענין זה ה"ט 39396/03/16 **פלוני נ' אלמונית ואח'** (27.3.16), על הפסיקה הנזכרת שם).

כמצוטט לעיל, סעיף 2(ב)(4) לחוק מפרט, בין ההתנהגויות אשר עלולות להוות הטרדה מאיימת כמובנה בחוק, גם פגיעה בשמו הטוב של אדם.

זאת ועוד, בענייננו, אמנם לא נטען כי המשיב פגע חלילה פיזית במבקש או איים בפגיעה כזו, אך יחד עם זאת, בהחלט יש בסיס סביר להנחה כי המשיב ישוב ויפגע בשלוות חייו של המבקש ובפרטיותו, שכן, מעבר לכך שהמשיב שב ופרסם כמות גדולה של פרסומים באופן חזרתי בתוך זמן קצר עובר להוצאת הצו, הוא אף הצהיר, הן בפרסומים והן בפניי, כי בכוונתו להמשיך ולבצע את הפרסומים באותה תפוצה ותדירות, ואף מעבר לכך.

9. מאידך, בהתחשב בתכליות של החוק, ובסמכויות שהוא מקנה לביהמ"ש, ליתן צווים המהווים הגבלה של ממש על חירותו של אדם, על חופש התנועה שלו ועל חופש הביטוי שלו, ספק אם יש הצדקה להפעיל את אותן סמכויות בהעדר סכנה לפגיעה ממשית במבקש.

זאת ועוד, על אף ההגדרה המרחיבה, נראה כי ההנחה הגלומה בהוראות החוק היא כי מעשי ההטרדה עליהם נועד החוק לחול, הינם מעשים המופנים כלפי הנפגע, וכרוכים בחדירה למרחב הפרטי שלו (הפיזי או הרעיוני), באופן המאיים עליו או על שלוות חייו.

הדברים עולים בקנה אחד עם דברי ההסבר שפורטו בהצעת החוק:

"המושג "הטרדה מאיימת", או במקורו בשפה האנגלית "Stalking", מתייחס לדפוסי התנהגות הכוללים הטרדות ואיומים מסוגים שונים, אשר פוגעים בשלוות חייו, בפרטיותו או בגופו של אדם, ועל פי ניסיון החיים המצטבר, מקימים גם חשש לפגיעה בגופו או בחייו של האדם המוטריד.

מרבית המעשים המצטרפים יחד לכדי הטרדה מאיימת מהווים, כל אחד בפני עצמו, עבירה פלילית...

עם זאת, גם הטרדות ואיומים מרומזים, משתמעים ועקיפים, שאינם עולים כדי עבירות פליליות, עלולים ליצור, כמכלול, הטרדה מאיימת.

הטרדה מאיימת גורמת לאדם שכלפיו היא מופנית למתח, לחרדה ולתחושת איום, לעתים עד כדי אי יכולת לקיים שגרת חיים תקינה. במקרים רבים תלך ההתנהגות המטרידה ותחמיר מהטרדות פעוטות, דרך איומים, ועד למעשי אלימות, אונס ורצח"

מדברים אלו עולה בבירור, כי הגם שסכנה לפגיעה פיזית במבקש או לביצוע עבירה פלילית כלפיו אינם תנאי להוצאת צו הטרדה מאיימת, זו הסיטואציה הטיפוסית שראה המחוקק לנגד עיניו, ונראה כי המקרה של הטרדה באמצעות פרסומים בלבד, לא כל שכן פרסומים שאינם מופנים במישרין למבקש, אינה בהכרח הסיטואציה עליה מיועד החוק לחול.

אף עיון ברשימת הדוגמאות להתנהגויות המהוות הטרדה מאיימת, כמו גם ברשימת הציוויים המפורטים בסעיף 5 לחוק, מעלה כי המקרה הטיפוסי של ההטרדה המאיימת אותה בא החוק למנוע היא הטרדה המופנית כלפי המבקש במישרין, ולפיכך אף הסעדים הנגזרים ממנה הם בהתאם (הרחקה, איסור על יצירת קשר, וכיוצ"ב).

10. מעבר לקושי זה, יש לזכור, כי על פרסומים מן הסוג הנדון, חלה מערכת דינים ייחודית, שעיקרה בחוק

איסור לשון הרע, התשכ"ה - 1965, והפסיקה שבאה בעקבותיו.

לא יכולה להיות מחלוקת על כך שהפרסומים שאותם מבקש המבקש למנוע באמצעות הצו המבוקש על ידו הינם פרסומים שחוק איסור לשון הרע חל עליהם, והוא האכסנייה הטבעית והמתאימה לבירור טענות המבקש, כמו גם טענות ההגנה של המשיב, העשויות לבסס, על פני הדברים, הגנות לפי סעיפים 14-15 לחוק.

מטעם זה, היו שסברו, כי בקשה למתן צו הטרדה מאיימת, אינה ההליך המתאים למנוע ולתבוע בגין פרסומים מכפישים ואין החוק חל עליהם (ראו עניין **שגיב** שנזכר לעיל). לעומת זאת, סברו אחרים כי אין מניעה לעשות שימוש בהליך זה כדי למנוע פרסומים העולים כדי "הטרדה מאיימת" כמובנה בחוק (ראו, למשל, ה"ט 8215/04/17 **אלמונית נ' פלמוני** (19.4.17)).

11. ואכן, בעוד שמהותו של החוק היא מניעת הטרדות עתידיות, ההלכה הפסוקה בדיני לשון הרע גורסת, כי הסעד הטבעי במקרה של פגיעה בשם הטוב הוא סעד של פיצויים.

במובנים רבים ההליך של מתן צו הטרדה מאיימת דומה במהותו ובאיזונים המתבצעים במסגרתו להליך של מתן צו מניעה זמני נגד פרסום מכפיש, שכן, מעבר לעובדה שהצו מוגבל בזמן, הוא ניתן מבלי שיש לביהמ"ש הכלים לשמוע ראיות ולברר עד תום את טענות הצדדים זה ביחס לזה, והדברים אמורים בפרט ביחס לטענות ההגנה של המשיב.

לפיכך, ניתן לגרוס כי יש להקיש לענייננו מן ההלכות החלות על מתן צו מניעה זמני בתביעות לשון הרע, שכן, כאמור, האינטרסים המתנגשים - שמו הטוב של המבקש מזה וחופש הביטוי של המשיב מזה - דומים.

ההלכה המרכזית בסוגייה נקבעה כבר בע"א 214/89 **אבנרי ואח' נ' שפירא ואח'**, פ"ד מג(3), 840 (להלן: **פרשת אבנרי נ' שפירא**), שם נפסק, כי ככלל, התרופה הטבעית לפגיעה בשם הטוב היא סעד של פיצויים, ומכל מקום, באופן כללי לא ייעתר בית המשפט לבקשות למניעת פרסום בשלב המקדמי, שכן בשלב זה - שבו טרם הוכרעה אחריות הנתבע לפרסום לשון הרע - ידם של חופש הביטוי והטעמים העומדים ביסודו על העליונה.

יפים לעניין דברי כב' השופט (כתוארו אז) ברק באותה פרשה:

"הזכות לחופש הביטוי היא זכות יסוד בשיטתנו. משקלה ניכר. כל עוד לא הוכרעה שאלת האחריות בגין לשון הרע, ידה על העליונה כנגד הזכות לשם הטוב. כל עוד הפרסום אינו אסור, יש ליתן לו את מלוא החופש. מכאן, שאין להגביל את חופש הביטוי בדרך של ציווי לשעה, ובלבד שהנתבע מעלה טענה, שאינה טענת סרק, כי בידו להגן על הפירסום. אכן, קיים הבדל מהותי בין השלב שבו הוכרעה אחריות של המפרסם לבין השלב שבו טרם הוכרעה אחריותו.

...

מתן ציווי לשעה בשלב זה יהווה מניעה מוקדמת (prior restraint) של חופש הביטוי, ומכך יש להימנע ככל האפשר"

עוד יש לציין, כי ההלכה הפסוקה, החל בפרשת **אבנרי נ' שפירא** והמשך בפסקי דין רבים שבאו לאחריה בערכאות השונות, קבעה רף גבוה מאוד לנטל המוטל על התובע, המבקש כבר לעת הגשת התביעה ובטרם

התבררה שאלת האחירות, צו מניעה הטומן בחובו פגיעה בחופש הביטוי. כך, נפסק, כאמור, כי הנטל על התובע לא רק להוכיח כי קיימת לו עילה לכאורה (כמקובל בבקשות לצווים זמניים דרך כלל), אלא גם לשלול למעשה את הגנת הנתבע.

יפים לעניין דברי כב' השופטת (כתוארה אז) ביניש ברעא 10771/04 **רשת תקשורת והפקות (1992) בע"מ ואח' נ' אטינגר** (7.12.04):

"בניגוד לכללים הנקוטים בידינו באשר לאופן הערכת סיכויי התביעה בבקשות "רגילות" לסעדים זמניים, הרי שבמקרה של צו למניעת פרסום נדרש מהמבקש רף גבוה הרבה יותר. על המבקש להוכיח לא רק שהוא בעל סיכויים טובים לזכות בתביעת לשון הרע שיגיש נגד המפרסם, אלא גם שהמפרסם לא יוכל להעלות בתשובה לתביעה כל טענת הגנה של ממש. הקושי לעמוד בנטל זה אכן מוביל למיעוט של מקרים שבהם יינתן צו מניעת פרסום, אך הן הקושי האמור הן תוצאתו מבוססים על ערכי היסוד הטבועים בשיטתנו, ובמרכזם הצורך להגן על חופש הביטוי".

ליישומה של הלכה זו ראו, בין היתר, תא 2146/05/13 **לוטן נ' ערוץ 10 בע"מ ואח' (1.5.13)**; תא 5977/04/16 **זאבי ואח' נ' שידורי קשת בע"מ ואח' (7.4.16)**; תא (בש) 16710/04/13 **חצר נצר ארועים בע"מ ואח' נ' אשורב (14.4.13)**; תא (תא) 56387/05/13 **בן יאיר נ' ערוץ 10 בע"מ (29.5.14)** ועוד.

ובהקשר שונה מעט ראו גם בג"ץ 6126/94 **סנש נ' רשות השידור**, פ"ד נג (3), 817.

הנה כי כן, עפ"י הלכתו המחייבת של בית המשפט העליון, ככלל, לא יינתן צו מניעה שעניינו מניעת פרסום אלא מקום בו השתכנע בית המשפט כי אין כל בסיס להגנת המפרסם והגנתו היא הגנת סרק, וזאת בשל עליונותו וחשיבותו הרבה של עקרון חופש הביטוי.

מטעם זה, אף ייתכן, כי לו היה המבקש מגיש תביעת לשון הרע ובצידה בקשה לסעד זמני של מניעת הפרסומים או הסרתם, היה עליו לעמוד ברף גבוה מאוד על מנת לשכנע כי דין בקשתו להתקבל. מכאן גם החשש, כי נפגע שפורסם דבר לשון הרע נגדו, והמבקש לקבל סעד יעיל ומהיר של מניעת הפרסום או הסרתו, יבקש לעקוף הלכה ברורה זו, ותחת הגשת תביעת לשון הרע ובצידה בקשה לסעד זמני, יבכר להגיש בקשה למתן צו הטרדה מאיימת לפי החוק.

סיכום ביניים

12. העולה מן המקובץ, כי עפ"י לשונו של חוק מניעת הטרדה מאיימת, ולהשקפתי, במידה מסויימת גם עפ"י תכליתי, ניתן לכלול בגדר המקרים הבאים בגדרי תחולתו, גם מקרים שבהם בוצעה ההטרדה על דרך של פרסומים, לרבות ברשתות החברתיות, ובלבד שיש בהם משום פגיעה של ממש בשלוות חייו של המבקש, בפרטיותו ובשמו הטוב, וכי מתקיים יסוד סביר להניח כי המטריד עלול לשוב ולפגוע בפרטיותו, בשמו הטוב או בשלוות חייו של המבקש.

יחד עם זאת, בהתחשב בכך שהדינים החלים ככלל על פרסומים ומניעתם הינם דיני לשון הרע, ובהתחשב במערכת האיזונים שהתגבשה ונקבעה בפסיקה במהלך השנים ביחס לדינים אלו, הרי שלא מתקבל על הדעת כי כל פרסום מכפיש יוכל להיחשב כ"הטרדה מאיימת" הבאה בגדרו של החוק, ומאפשרת מתן סעד של מניעת

הפרסום, שיש בו משום פגיעה מהותית בחופש הביטוי.

לפיכך, נראה, כי הכלל צריך להיות כי הטרדה באמצעות פרסומים בלבד לא תיחשב כהטרדה שחוק מניעת הטרדה מאיימת חל עליה. דומני, כי על מנת שתחצה ההטרדה באמצעות פרסומים את גבולם של דיני לשון הרע ותיכנס להיכלו של חוק מניעת ההטרדה המאיימת, יש להיווכח כי מדובר בפרסומים רבים, חוזרים ונשנים, בתדירות גבוהה, כך שהצטברותם ומידת האינטנסיביות שלהם גורמת לפגיעה של ממש ביכולתו של הנפגע לקיים שגרת חיים תקינה.

במצב דברים כזה, עובר מרכז הכובד של ההתנהגות העוולתית לכאורה מן הפרסום המכפיש כשלעצמו, אל האובססיביות שבחזרה על הפרסומים פעמים רבות ובאמצעים שונים, עד כדי פגיעה בשלוות חייו של הנפגע. בנסיבות כאלו, עוד אין מדובר באיזון ה"רגיל" של דיני לשון הרע, בין שמו הטוב של הנפגע לבין חופש הביטוי של המפרסם, שכן לצד שמו הטוב של הנפגע, מצטרפת גם זכותו לקיים שגרת חיים תקינה במרחב הפרטי שלו ללא הפרעה בלתי לגיטימית.

אין די בפרסום מכפיש סתם, ואף לא ברצף של פרסומים מכפישים, כדי להצדיק תחולתו של חוק הטרדה מאיימת. ריבוי הפרסומים, תדירותם והאינטנסיביות שלהם צריכים ללמד על כך שמדובר במי ששם לעצמו כמטרה לשבש את שגרת חייו התקינה של הנפגע, והפרסומים אינם אלא אמצעי בידיו במטרה זו.

לפיכך, נראה לי כי פרסומים חוזרים ונשנים, בתדירות גבוהה, בקבוצות שונות ובתפוצה רחבה, יכולים להיחשב כהטרדה מאיימת המצדיקה גם הוצאת צו. בהקשר זה נראה כי הכמות והתדירות יכולות להפוך לאיכות, שכן אינני סבורה, כי פרסומים מטרידים, רבים חוזרים ונשנים במדיות שונות באים במסגרת מימוש לגיטימי של חופש הביטוי, ולפיכך יכול ויצדיקו מתן צו הטרדה מאיימת, וזאת בשל הפגיעה הקשה הטמונה בהם בשלוות חייו של המבקש (ראו והשוו ע"א (חי) 4666-12-08 **דין נ' אוריאל** (22.9.09), בפסקה 15 לפסק הדין).

13. עוד יצוין, כי חוק מניעת הטרדה מאיימת עצמו קובע, בסעיף 4(ג) כי הסמכויות לא יחולו אם נוכח ביהמ"ש כי המעשה שבשלו מתבקש צו הטרדה מאיימת, נעשה בנסיבות שמהוות הגנה טובה במשפט פלילי או אזרחי בשל פגיעה בפרטיות, בין היתר בהתאם להוראות סעיף 18(2)(ב)-(ד) ו- 18(3) לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א - 1981 (או בנסיבות שמהוות פטור מאחריות בהתאם להוראות סעיף 19 לאותו חוק).

מדובר בהגנות השאובות מסעיפים 14-15 לחוק איסור לשון הרע, שעניינם אמת בפרסום, והגנת תום הלב. חלק מהגנות אלו (ובפרט הגנת סעיף 18(2)(ב), 18(2)(ג), 18(3)) עשויות להתקיים בעניינו של המשיב. אולם, כאמור, ההליך המתנהל במסגרת בקשה לצו הטרדה מאיימת איננו הליך המאפשר בירור מעמיק של הטענות ותחולת ההגנות.

כך או כך, כפי שצינתי לעיל, לא יחול החוק על מקרים של פרסום או פרסומים בודדים. לפיכך, ייתכנו מקרים בהם כל אחד מאירועי ההטרדה, כשלעצמו, אינו מהווה הפרה של חוק הגנת הפרטיות או חוק איסור לשון הרע או שהוא חוסה תחת ההגנות הקבועות בסעיפים הרלוונטיים, אולם הישנותם של אירועי ההטרדה והאינטנסיביות שלהם יוצרת מכלול אשר הצטברותו היא הפוגעת בשלוות חייו של הנפגע (ראו והשוו עניין **דין נ' אוריאל** שנזכר לעיל, בפסקה 16 לפסק הדין, שם העירה כב' השופטת שטמיר כי: "ההגנה של 'אמת דיברתי' איננה חלה ב'הטרדה מאיימת' לפי חוק למניעת הטרדה, שכן אפילו הדברים הנאמרים אמת הם, אין להמשיך ולהטריד אדם על ידי פגיעה חוזרת בפרטיותו ובשלוות חייו של אדם").

יפים לעניין, בשינויים המחוייבים, דברי בית משפט השלום בת"א יפו (כב' השופטת טל לוי) בה"ט 39396/03/16
פלוני נ' אלמונית ואח' (27.3.16):

"לשאלות האם נשיאת שלטים בגנות פלוני, או קריאת קריאות במגאפון אודותיו עולות כדי הטרדה מאיימת - נדרשתי בעבר בגדרי ה"ט 34896-06-15 פלונית (קטין) ואח' נ' כהן ואח' [פורסם בנבו] וסבורה אני, כפי שסברתי גם שם שהמעשים המתוארים לעיל עולים באופן מובהק כדי הטרדה מאיימת כמובנה בחוק ובעניינינו - הדברים מקבלים משנה תוקף כפי שיובהר להלן; הפגנות כפי שהן כונו על ידי המשיבים [עמ' 6 ש' 1-2] אינטנסיביות אל מול ביתו של המבקש, בשכונת מגוריו, מול בית הוריו, מול לשכת עורכי הדין אשר מעוררות מהומות, בעלות פוטנציאל מסית, תוך נשיאת שלטים אשר יש בהם פוטנציאל לפגוע במבקש, לביישו; להטריד את מנוחתו של המבקש; להעכיר את שלוות חייו; לשבש את שיגרת יומו; לפגוע במשלח ידו של המבקש - עולות בוודאי כדי הטרדה מאיימת כמובנה בחוק. מדובר באירועים אשר יש בהם כדי לייצר תחושות מתח וחרדה וכדי לפגוע בשגרת החיים התקינה. (וראו בענין זה (בר"ע (מח'--ם) 179/04 שובל נ' ניסים [פורסם בנבו] (10.8.04)) וע"א (מח'חי') 4666-12-08 דיין נ' אוריאל [פורסם בנבו] (22.9.09)).

מן הכלל אל הפרט

14. כפי שציינתי לעיל, המשיב פרסם שורה ארוכה של פרסומים נגד המבקש, ושב ופרסם אותם גם לאחר הסרתם, בצורה חזרתית, כמעט אובססיבית, ובתפוצה רחבה.

המשיב ביצע את הפרסומים הן בדף הפייסבוק העסקי של המבקש והן בקבוצות ובפורומים שונים, ואף הוסיף וביצע פרסומים באמצעות הטלפון והוואטסאפ ללקוחות המבקש.

המשיב אף הודיע כי בכוונתו להמשיך ולבצע פרסומים כאמור, ככל שלא ייאסר עליו הדבר ע"י ביהמ"ש.

את הפרסומים בדף הפייסבוק של המבקש, שב המשיב ופרסם בכל פעם שהמבקש הסירם משם.

מבחינת תוכן הפרסומים, הרי שמדובר בפרסומים מכפיישים, אך הם אינם כוללים איומים ישירים כלפי המבקש, ובאופן כללי הם לא הופנו כלפי המבקש, למעט הפרסום בדף הפייסבוק של המבקש.

15. לא יכולה להיות כל מחלוקת בעיניי, כי האופן שבו בוצעו הפרסומים, בעיקר בהיבט עוצמתם, תדירותם והיקפם, פוגע באופן ממשי בשלוות חייו של המבקש, ואינו מאפשר לו שגרת חיים ועבודה תקינה ללא הפרעות, בנוסף לפגיעה בפרטיותו, במשלח ידו ובשמו הטוב.

מאידך, יש ממש בטענת המשיב, כי זכאי הוא לכך שתינתן לו במה להבעת עמדותיו, בוודאי ככל שהוא טוען כי

המבקש טיפל בו בצורה לקויה, והוא מבקש להביא את הדברים לידיעת הציבור הרלוונטי. הכל, כמובן, כאשר מדובר בפרסום שאינו אסור עפ"י החוק.

16. בבואי להכריע מהי נקודת האיזון הראויה בין זכותו של המבקש להמשך שלווה חיו ובין חופש הביטוי של המשיב, באתי לכלל מסקנה כי יש הצדקה ליתן צו המגביל את זכותו של המשיב להמשיך ולהטריד את המבקש באופן בו עשה כן עד כה, וזאת ככל שהפרסומים מופנים למבקש עצמו או שיש בהם כדי לחדור למרחב הפרטי (הוירטואלי) שלו ולשבש את שגרת חיו ועבודתו התקינה. יחד עם זאת, אין הצדקה ליתן צו כה רחב כמבוקש, ולאסור על המשיב כל פרסום בכל מדיה, סעד שיש בו משום פגיעה בלתי מוצדקת ובלתי פרופורציונלית בחופש הביטוי של המשיב.

כפי שהערתי לעיל, לאור העובדה כי האופן שבו בוצעה ההטרדה המאיימת אינו המקרה הטיפוסי אליו מכוון החוק, הרי שהציוויים המפורטים בסעיף 5 לחוק, שעניינם הרחקה, איסור יצירת קשר וכיוצ"ב, אינם בהכרח הולמים את נסיבות עניינינו.

יחד עם זאת, אינני סבורה כי יש בכך כדי למנוע מתן סעד הולם עבור המבקש^[1]. מעבר לעובדה שרשימת הציוויים המפורטת בסעיף 5 לחוק איננה רשימה סגורה, הרי שהציווי המפורט בסעיף 5(1), שעניינו איסור הטרדת המבקש בכל דרך ובכל מקום, רחב דיו.

כך או כך, יש למצוא את ההגבלה המתאימה ברוח הציוויים המפורטים בחוק, שיהיה בה כדי למנוע הגדשת הסאה וחציית הגבול הדק המבחין בין חופש הביטוי לבין פגיעה בלתי מוצדקת בשלוות חיו של המבקש.

17. בהתחשב במכלול השיקולים שפירטתי בהרחבה לעיל, מצאתי לאסור על המשיב לבצע פרסומים בגנותו של המבקש בדף הפייסבוק של המבקש.

מגבלה כזו מתיישבת, להשקפתי, עם תכליתו של חוק הטרדה מאיימת להגן על אדם מפני פגיעה בשלוות חיו, ומפני חדירה מאיימת למרחב הפרטי - הפיזי והוירטואלי - של הנפגע, ולהשקפתי יש בה משום פגיעה מידתית בחופש הביטוי של המשיב, באשר אין בה כדי להגביל את זכותו להביע דעתו ולהתבטא בעניינו של המבקש בערוצי תקשורת אחרים.

18. סוף דבר ניתן בזאת צו האוסר על המשיב:

(1) להטריד את המבקש, בכל דרך ובכל מקום, ולפרסם (בעצמו או באמצעות אחרים) פרסומים בדף הפייסבוק של המבקש;

(2) לאיים על המבקש;

(3) לבלוש אחרי המבקש, לארוב לו, להתחקות אחר תנועותיו או מעשיו, או לפגוע בפרטיותו בכל דרך אחרת;

(4) ליצור עם המבקש כל קשר בעל פה, בכתב או בכל אמצעי אחר.

הצו יעמוד בתוקפו למשך שישה חודשים מיום שניתן לראשונה.

המזכירות תביא החלטה זו לידיעת הצדדים, גם טלפונית.

ניתנה היום, כ"ט סיוון תשע"ז, 23 יוני 2017, בהעדר הצדדים.

[1] לדעה אחרת, ראו פרשת **שגיב** שנזכרה לעיל.